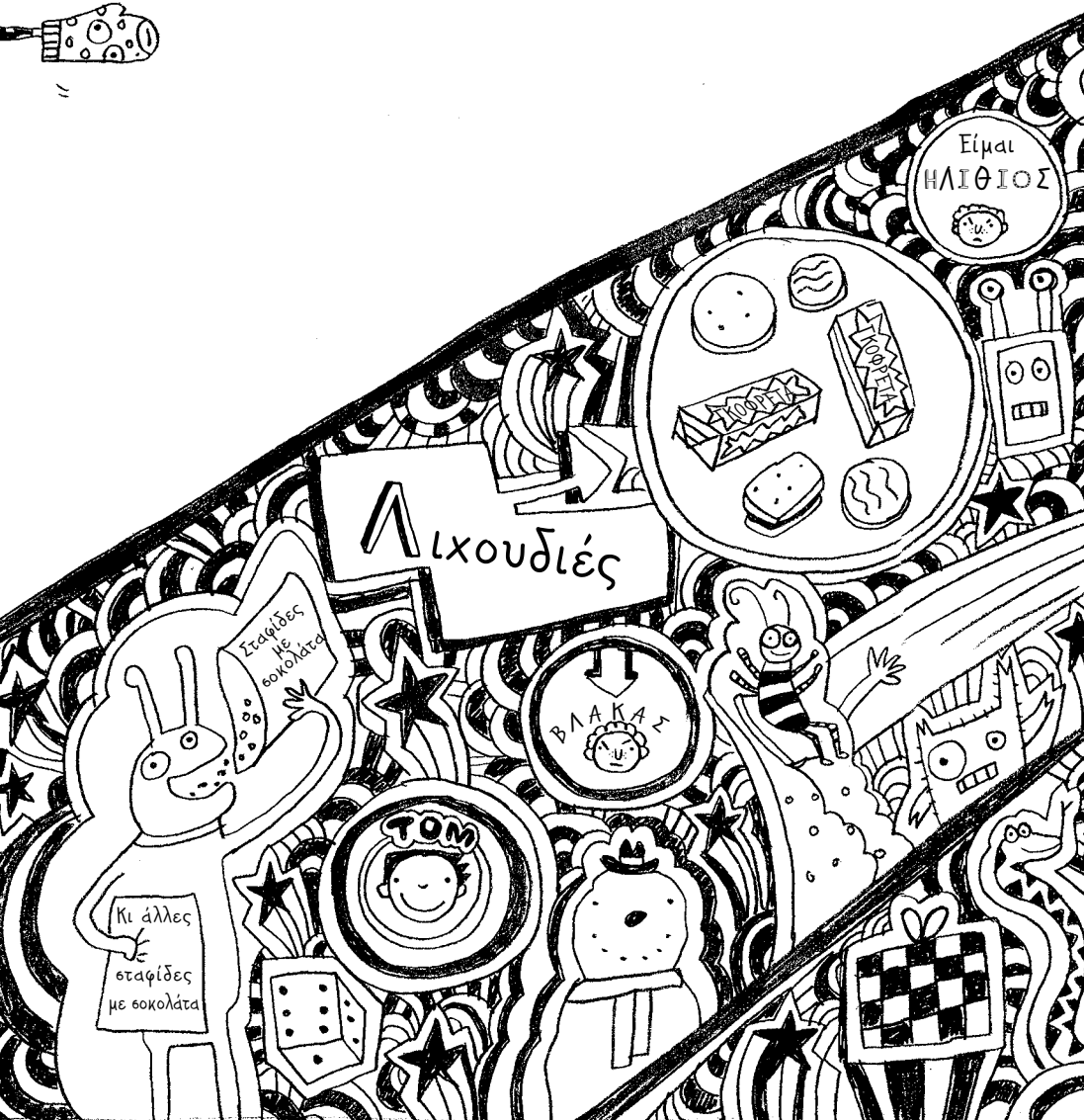
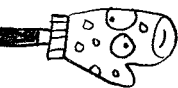
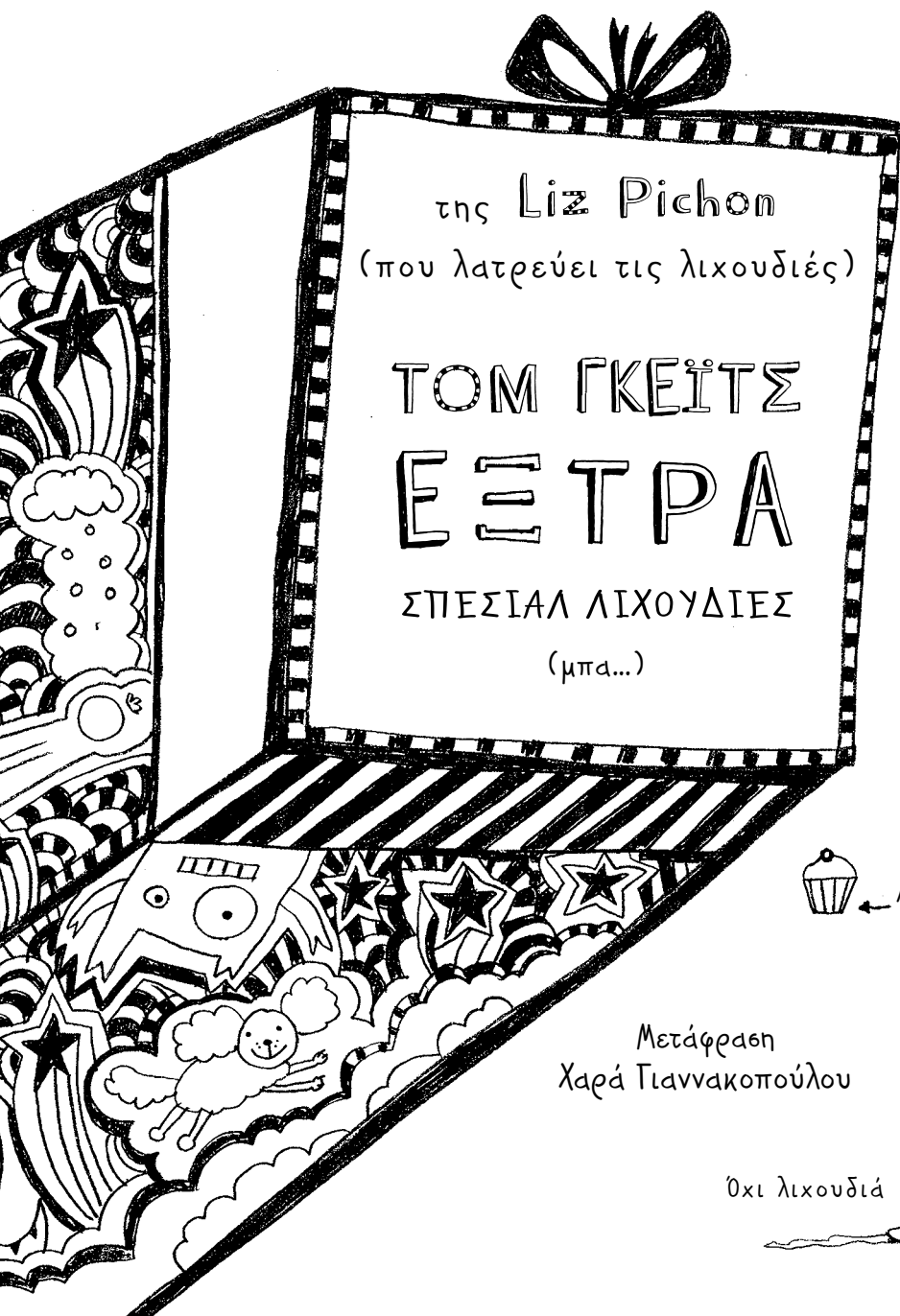

Ζουζουνάκι στο χιόνι

Τάντια!
Όχι!

της Liz Pichon
(που λατρεύει τις λικουδιές)

TOM ΓΚΕΪΤΣ ΕΞΕΤΡΑ

ΣΠΕΣΙΑΛ ΛΙΧΟΥΔΙΕΣ

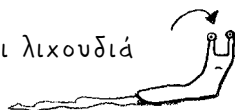
(μπα...)

Λικουδιά

Μετάφραση
Χαρά Γιαννακοπούλου

Όχι λικουδιά

ΤΟΜ ΓΚΕΪΤΣ ΕΞΤΡΑ ΣΠΕΣΙΑΛ ΛΙΧΟΥΔΙΕΣ (μπα...)
Τίτλος πρωτοτύπου: TOM GATES EXTRA SPECIAL TREATS (not)

Συγγραφέας: Liz Pichon

Μετάφραση: Χαρά Γιαννακοπούλου
Διόρθωση: Αντωνία Κιλεσσοπούλου
Προσαρμογή layout: Ράνια Βελισσαρίου

Text & Illustrations © Liz Pichon, 2013
Tom Gates extra special treats (not)
the original edition is published and licensed by Scholastic Ltd

© 2015, Εκδόσεις Κυριάκος Παπαδόπουλος Α.Ε.
για την ελληνική γλώσσα

Πρώτη έκδοση: Απρίλιος 2015

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

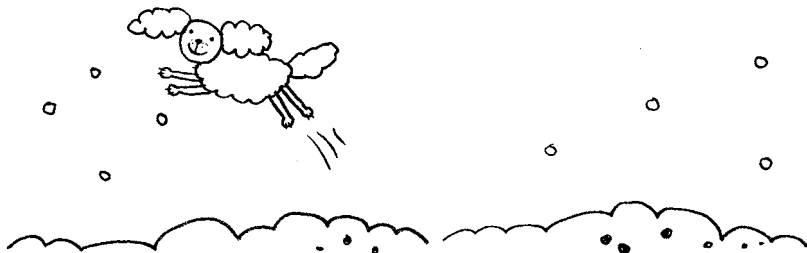
www.epbooks.gr

Καποδιστρίου 9, 144 52 Μεταμόρφωση Αττικής
τηλ.: 210 2816134, e-mail: info@epbooks.gr

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ

Μασσαλίας 14, 106 80 Αθήνα, τηλ.: 210 3615334

ISBN 978-960-569-327-5

Thank you

ありがとう

Cảm ơn

Grazie

תודה רבה

Obrigado

고맙습니다

Ένα ΜΕΓΑΛΟ ΕΥΧΑΡΙΣΤΩ
στον εκδότη μου και στους εκδότες
του εξωτερικού, που βοήθησαν ώστε
να γνωρίσουν τόσα και τόσα παιδιά
στον κόσμο τα βιβλία του Τομ,
τις γκοφρέτες καραμέλα και
τη μανία με τη ζωγραφική!

ευχαριστώ

Obrigada

dziękuję

спасибо!

Děkuji

Ďakujem

感謝

Gràcies

Ένα ξεχωριστό
ευχαριστώ
στον Μαρκ ΧΧ

Paldies!

Danke

Takk fyrir

感謝

感謝

Σ' ευχαριστώ,
Αντρέου

Merci

Dankjewel

Gracias

Ευχαριστώ,
Τζέισον και Τζέσι!

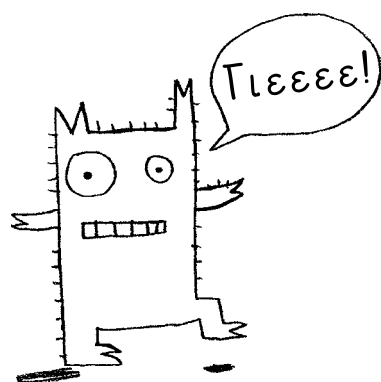
Ευχαριστώ,
Ζοί και Κορίν

multumesc

Teşekkürler

diolch

ačiū

ΑΥΤΗ ΕΔΩ ΕΙΝΑΙ ΜΙΑ
ΚΟΝΚΑΡΔΑ
για το ΑΣΤΕΡΙ
της ΤΑΞΗΣ.

Δεν είναι δική μου, ανήκει
στον ΜΑΡΚΟΥΣ ΜΕΛΗΤΡΟΥ.
Τη βρήκα κάτω από το θρανίο μου
και τη μάζεψα.

Α εν έχει προσέξει ακόμα ότι του λείπει.

Μάλλον η **ΚΟΝΚΑΡΔΑ** του έπεσε

απ' το πουλόβερ.

Φυσικά και θα του τη δώσω πίσω (κάποια στιγμή).

Ο κύριος Φούλερμαν έκανε τον Μάρκουσ **ΑΣΤΕΡΙ**

ΤΗΣ ΤΑΞΗΣ, γιατί έφερε όλες τις εργασίες του στην ώρα τους και προφανώς έκανε **ΜΕΓΑΛΗ προσπάθεια στο μάθημα.**

Κι ο Μάρκουσ δεν έχει σταματήσει να **ΚΟΚΟΡΕΥΕΤΑΙ** για την

Κοιτάξτε
την κονκάρδα μου!

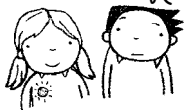
ΚΟΝΚΑΡΔΑ

του από τότε που

την έβαλε πάνω του.

Κι η **ΕΙΜΙ** έχει πάρει **ΚΟΝΚΑΡΔΑ** που γράφει

ΑΣΤΕΡΙ ΤΗΣ ΤΑΞΗΣ, αλλά εγώ όχι (ΑΚΟΜΗ).

Ο κύριος Φούλερμαν επιλέγει διαφορετικό **ΑΣΤΕΡΙ** ΤΗΣ ΤΑΞΗΣ

κάθε τρίμηνο. Πρόβεξα πως, άμα φοράς την **ΚΟΝΚΑΡΔΑ**, οι **ΔΑΣΚΑΛΟΙ** σου φέρονται **ΚΑΛΥΤΕΡΑ** και σου χαμογελάνε περισσότερο.

😊 **ΑΛΗΘΕΙΑ** λέω!

Άδε που ε' αφήνουν και να πηγαίνεις στη βιβλιοθήκη την ώρα του μεσημεριανού (κάτι που θα ήταν τέλειο στην περίπτωση μου, για να μπορώ να διαβάσω όσα κόμικς θέλω).

Αυτό το τρίμηνο, οι κονκάρδες είναι ΥΠΕΡΟΧΕΣ. ☺☺

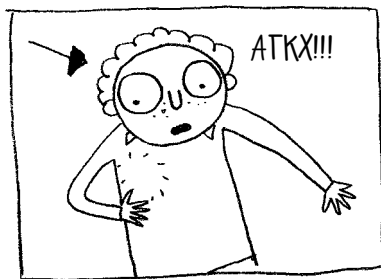
Έτσι, λέω να κάνω κι εγώ ΟΛΕΣ τις εργασίες

στην ώρα τους. ☺

θέλω ΠΑΡΑ ΠΟΛΥ ^{μια τέτοια}

Στο μεταξύ, να μια ζωγραφιά του Μάρκουσ όταν ανακαλύπτει πως έχει ΧΑΣΕΙ την κονκάρδα του.

Να και μια ζωγραφιά του Μάρκουσ όταν την παίρνει πίσω.

Ούτε ευχαριστώ δε μου είπε.

Οπότε κι εγώ έφτιαξα ένα άλλο

εκίτσο, για ΠΛΑΚΑ.

Δεν έχω
ΜΕΤΑΛΟ
κεφάλι!

Νομίζω πως

μου αξίζει μια

ΚΟΝΚΑΡΔΑ για το
ΑΣΤΕΡΙ ΤΗΣ ΤΑΞΗΣ

μόνο και μόνο γι' αυτά τα σκίτσα!

ΗΛΙΘΙΟΣ

ΒΛΑΚΑΣ

ΑΙΘΡΟΣ

Τομ, αν έβαζες στις εργασίες
σου την ίδια ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΑ
που βάζεις και στα σκίτσα σου,
σίγουρα θα γινόσουν
κι εσύ **ΑΣΤΕΡΙ ΤΗΣ ΤΑΞΗΣ**.

Κύριος Φούλερμαν

Ναι, κύριε Φούλερμαν, ΑΥΤΟ σκοπεύω να κάνω. 😊

(Ορίστε, το είπα.)

Γυρίζω απ' το σχολείο μαζί με τον Ντέρεκ
(τον **ΚΟΛΛΗΤΟ** μου φίλο και γείτονα). Μιλάμε για διάφορα

ΣΗΜΑΝΤΙΚΑ, όπως:

★ Τι θα φάμε όταν φτάσουμε σπίτι,

★ Ποιος θα γίνει το επόμενο **ΑΣΤΕΡΙ** ΤΗΣ ΤΑΞΗΣ.

Τότε, βλέπουμε μπροστά μας κάποιον που μοιάζει
με την γκρινιέρα αδερφή μου, την Ντίλια.

Η Ντίλια είναι αυτή: με ρωτάει ο Ντέρεκ.

Κι εγώ του λέω, Δεν είμαι είγουρος. Μπορεί.

«ΝΤΙΙΙΙΙΙΙΙΝΙΙΑΑΑΑΑ!...
ΝΤΙΙΙΙΙΙΙΙΝΙΙΑΑΑΑΑ!...»

φωνάζω, αλλά με ΑΓΝΟΕΙ.

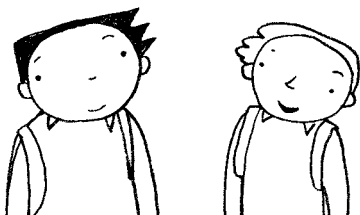
«Δε μ' ακούει» λέω.

«Να φωνάξουμε ΠΙΟ ΔΥΝΑΤΑ»

προτείνει ο Ντέρεκ.

«Και να πάμε λίγο πιο κοντά»
λέω εγώ.

Αυτό κάνουμε...

NTIIIA!

Από το ύφος της Ντίλια, νομίζω πως αυτή τη φορά μάς άκουσε.

Ήμουν έτοιμος να της πω γεια - όμως άλλαξα γνώμη... αμέσως.

Δε νομίζω πως η Ντίλια χάρηκε που μας είδε.

Έτσι, το βάλαμε στα πόδια.

«Δεν ήταν πολύ χαρούμενη η αδερφή σου, ει;» λέει

 ο Ντέρεκ όταν μπαίνει σπίτι του.

«Μην ανησυχείς» του απαντάω.

«ΠΟΤΕ δεν είναι χαρούμενη η Ντίλια και ΠΑΝΤΑ έτσι είναι η φάτσα της».

(Αλήθεια λέω.)